

מ"ח 23241-07-25 - נעמי פלד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 23241-07-25

לפני: כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג

המבקשת: נעמי פלד
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לקיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק
בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984
עו"ד רן בסה בשם המבקשת:

החלטה

1. בקשה לקיום משפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

2. ביום 6.9.2023, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים בהרצליה את המבקשת בעבירות של עבודה אסורה ושימוש בעבודה אסורה, לפי סעיפים 243(ג)(2) ו-243(ו)(2) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה) (תו"ב 63676-01-22; השופטת ש' קוטין). בהכרעת הדין נקבע, כי המבקשת ביצעה בנכס שברשותה עבודות הטעונות היתר, ובכלל זאת הרסה מחסן, ובנתה תחתיו מבנה בגודל 47 מ"ר; זאת, מבלי שקיבלה היתר לשם כך. בגזר הדין, מיום 3.1.2024, קבע בית המשפט כי על המבקשת להרוס את הבניה הבלתי חוקית עד יום 1.3.2024; כמו כן, הושת עליה קנס בסך של 175,000 ₪. ערעור שהגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי - נדחה (עפמ"ק 40531-02-24; השופט צ' קאפח); ובקשת רשות ערעור, אשר הוגשה לבית משפט זה - נדחתה אף היא (רע"פ 2237/24 פלד נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה הרצליה (18.3.2024)). הבקשה דנו, מכוונת כלפי הליכים אלו.

3. המבקשת טוענת, כי ברשותה מסמכים חדשים, המלמדים כי המבנה שבהקמתו הורשעה "היה קיים עשרות שנים טרם המועד ב[ו] נטען כי נבנה". מסמכים אלה מעידים, כך נטען, על "עיוות הדין שנגרם

למבקשת אשר הורשעה כזכור בבניית המבנה בין [השנים] 2014-2019". במסגרת כך, מצביעה המבקשת על החלטת תאגיד המים והביוב של עיריית הרצליה לזכות אותה מדמי הקמה, לאחר שהשתכנעה, כך לשיטתה, כי המבנה קיים מאז שנות החמישים. עוד טוענת המבקשת, כי ברשותה ראיה חדשה - החלטת הוועדה המקומית לתכנון ובניה הרצליה שלא לנקוט בהליכי אכיפה נגד בניינים נוספים ברחוב המבקשת - המצביעה על קיומה של אכיפה בררנית בעניינה. על יסוד האמור, עותרת המבקשת לקיום משפט חוזר, בהתאם לעילות המנויות בסעיפים 31(א)(2) ו-31(א)(4) לחוק בתי המשפט.

4. למען שלמות התמונה אציין, כי בעניינה של המבקשת מתנהל בימים אלה הליך פלילי נוסף, באשמת אי-קיום צו בית משפט, לאחר שנמצא כי אינה מיישמת את הוראות צו ההריסה (תו"ב 57173-08-24). במסגרת ההליך, הודיעה המשיבה כי בכוונתה לבצע את צו ההריסה השיפוטי בעצמה, בהתאם לסמכות המעוגנת בסעיף 254ג(ב) לחוק התכנון והבניה. בעקבות כך, הגישה המבקשת בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה, אולם הבקשה - נדחתה; הוא הדין באשר לבקשת רשות ערעור, אשר הוגשה על החלטה זו (עתפ"ב 4455-06-25). משניסיונות אלו לא צלחו, הגישה המבקשת ביום 21.8.2025 בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה, גם בגדרי ההליך שלפני.

5. לאחר שעיינתי בבקשה, על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה - להידחות, ללא צורך בתשובה. כידוע, על המבקש לקיים משפט חוזר בשל קיומן של ראיות חדשות, להראות כי מדובר בראיות שלא ניתן היה להשיגן בהליכים קודמים (מ"ח 73250-07-25 מדמוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (30.7.2025)); וכי הראיות "בעלות משקל סגולי אשר עשוי להוביל לשינוי תוצאות המשפט לטובת המבקש" (מ"ח 5744-03-25 אורן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 7 (21.4.2025)). כפי שצינתי, המבקשת ביקשה להסתמך בטענתה לקיומן של ראיות חדשות, על החלטת תאגיד המים והביוב של עיריית הרצליה, אשר ניתנה בעניינה. דא עקא, החלטה זו אינה מגלה טעמיה; לא ניתן ללמוד מתוכה מדוע התקבלה. גם לו היתה מוגשת כראיה בהליכים הקודמים, ספק אם היה נמצא בה ערך ראיתי רב; קל וחומר, שלא היה בה כדי לשנות מתוצאות המשפט. את יתר הראיות שצורפו לבקשה, ניתן היה להגיש בהליכים הקודמים. אין מקום אפוא להידרש להן כעת. אם כן, טענות המבקשת בהקשר זה אינן מצדיקות קיום משפט חוזר; הרחק מכך.

6. גם בטענת האכיפה הבררנית שמעלה המבקשת, לא מצאתי ממש, שכן היא עצמה מעידה, כי בעקבות פנייתה לפרקליטות המדינה, ניתנה הוראה לנקוט בהליכי אכיפה נוספים. על כל פנים, אפילו הייתי מוצא ממש בטענה לגופה, "שאלה היא, אם טענת עיוות דין בהרשעה בשל אכיפה בררנית יכולה להוות כל עיקר בסיס למשפט חוזר [...]"; מכל מקום לא יתכן חולק כי לשם כך, בהקשר מעין זה של בקשת משפט חוזר, יש צורך להציג אכיפה בררנית קיצונית ואולי אף מכוונת (מ"ח 1282/16 שקלים נ' מדינת ישראל, פסקה כח (26.6.2016); ראו גם: מ"ח 5015/16 טבקולי נ' מדינת ישראל, פסקה כא (21.12.2016); מ"ח 5473/20 אוויסון בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (17.10.2021)).

המקרה דנן אינו בא, ולו בקירוב, בגדרי אותם מקרים חריגים וקיצוניים.

הבקשה נדחית. ממילא, הבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה נדחית אף היא.

ניתנה היום, י"א אלול תשפ"ה (04 ספטמבר 2025).

נעם סולברג
משנה לנשיא